

meget ærede Finansminister allerede hentydet til; det vil ikke komme an paa gode Grunde, men paa, hvem der har størst Indflydelse eller paa ganske andre Omstændigheder end dem, der skulde være de afgjørende. Naar man vil anvende tvende forskellige finansielle Systemer i en Stat paa de forskellige Tilfælde, der her møde, da er det naturligt, at Mistligheden fremtræder stærkest med Hensyn til Statsgjælden og Activerne. Den ærede Minister har ogsaa allerede anført den store Betydning, det har at disponere over Reservefonden, og at der ikke bør være 2 Mænd, der hver har sin Reservefond at disponere over, men at der maa være een Mand, der paa samme Tid kan vide, hvad der foretages med disse 2 forskellige Instituter, at der gives een Mand, der er Hoved over det Hele, saa at ikke det ene ved sine Operationer modarbejder det andet; dette lader sig kun gennemføre ved een Finansminister. Dette har dengang været min Overbevisning, og det er det endnu. Jeg har ikke fundet mig foranlediget til at forandre denne Anskuelse ved det, der er passeret, siden den fuldstændige Ordning af 31te October 1855 fandt Sted. Jeg skal ikke nærmere oplyse ved Exempler, hvad der er foregaaet, jeg ønsker ikke at komme tilbage derpaa; men jeg troer ikke, at det vilde være vanskeligt af vor Finanshistorie at paavise, at der er foretaget Operationer, som ikke vilde være skete, dersom der kun havde været een Finansminister. Med Hensyn til de Ytringer, jeg har fremsat om § 16, har den ærede Minister gjort opmærksom paa, at den hele Paragraph egentlig ikke vilde være nødvendig, at det kun var en Formalitet, og har derfor ikke lagt videre Vægt derpaa. Ja, jeg kan meget vel forstaae, at den meget ærede Finansminister har fremsat denne Anskuelse, thi den er aldeles i Overensstemmelse med den Anskuelse, som han som Ordfører paa et andet Sted for Finanssubvalget fra Begyndelsen af har fremsat om hele Finansielsystemet. Det var navnlig den, at forsaavidt en Udgift ikke har en Bevilling paa Finansloven, da er der ikke Andet at tage sin Tilflugt til end til Tillægsbevillingsystemet. Det vil sige, at Finansministeren afholder en Udgift under Ansvar for Rigsdagen, hos hvil-

ken han, naar den igjen kommer sammen, maa søge en Billigelse paa, hvad han har gjort. Men hvorfra er den Strid kommen, som har ført til § 16? Derfra, at den forrige meget ærede Indenrigsminister ikke anerkjendte Tillægsbevillingsystemet i denne Betydning. Han sagde: Jeg vil ikke foretage noget Skridt i finansiell Henseende, som gaaer udenfor Loven. Dersom jeg ikke faaer en Bevilling for de Udgifter, som ere en Følge af de Love, der blive vedtagne af Rigsdagen og som faae Hans Majestæts Approbation, vil jeg ikke paatage mig Ansvar for disse Udgifter. Derved maatte Thinget altsaa komme ind paa en ganske anden Vej; thi naar man ikke anerkjender Tillægsbevillingsystemet, saaledes at Ministeren vil paatage sig Ansvar for de Udgifter, der blive nødvendige i Genhold til saadanne Love, og derpaa søge Tillægsbevilling, da seer jeg virkelig ikke, at man kan komme til § 16. Saa er § 16 den lovlige Bevilling, og naar den er det, naar en Udgift saaledes engang lovlig er bevilget, kan man ikke atter komme tilbage derpaa ved Tillægsbevillingen. Det er at bevilge to Gange, at underkaste den Rigsdagens Afgjørelse paany og spørge, om den har forandret sin Anskuelse siden ifjor og nu vil nægte de Penge, som den engang har bevilget. Den høitærede Finansminister har været den egentlige Grunder af Tillægsbevillingsystemet og en af dets vigtigste Ledere, og at han maa finde hele § 16 overflødig, det kan man vel forstaae; men dermed er ikke den Indvending besvaret, som jeg har fremsat, nemlig, at man svækker Betydningen af Bevilling igennem Finansloven, naar man forlanger ikke blot en Bevilling i Finansloven, men endnu en Bevilling ved Tillægsbevillingslov.

Hjerring: Det har været mig en saa overordentlig Fornøjelse at høre det Foredrag, den høitærede Finansminister har holdt her i Aften, saa at jeg ikke fortryder at have givet ham Anledning til ogsaa at sige nogle Ord imod hvad jeg har ytret. Jeg skal først tillade mig den Bemærkning, at jeg ikke troer, at der virkelig er nogen Meningsforskjel mellem den høitærede Finansminister og mig i noget væsentligt Punkt. Jeg har ikke tidligere havt Lei-